

Cinsel şiddet

Bu yılki Nobel Barış Ödülü'nü Nadia Murad ve Denis Mukwege kazandı. Ödülü veren komitenin her ikisi için yaptığı açıklama, insanlığın en büyük tehditlerinden birine dair verdikleri mücadele ile ilgiliydi: Cinsel şiddet. Komite, söz konusu ödülle, insanlık ayıbına karşı bu iki insanın bir ömür boyu verdiği direnişi taçlandırmış oldu ve aynı zamanda da dünyanın dikkatini bir kez daha cinsel şiddetin dipsiz kuyularına çekti.

Komitenin ısrarla altını çizdiği husus, kısaca bu iki insanın 'cinsel şiddetin bir savaş silahı olarak kullanılmasının son bulması için gösterdikleri çaba', bugün hemen hepimizin örnek alması gereken bir çıkış noktası.

Özellikle çocuk istismarı ve kadına yönelik şiddet bu konuda alarm veriyor. Ülkemiz de bu konuda bu alarmın sorumlularından biri.

Bu topraklarda hâlâ tecavüzüleriyle evlendirilen sayısız insan var, istelik bunu muhtesem bir çözümmüş gibi sunmaya yeltenen bir sürü 'zihni sınır'ın varlığı da cabası... Daha geçenlerde 10 yaşından beri üvey babasının istismarına uğrayan 14 yaşındaki gencecik bir insanın tekrar babasına 'fade' edilmesine tanık olduk. Konu çok tanıdık ancak tanıdık olması onun hafife alınması anlamına gelmiyor, gelmemeli, gelmesin. Kısaca hatırlatalım: Anne, kızını yanına alarak evi terk ediyor, yani babadan ayrılıyor, hatta boşanıyor. Sebep belli. Söz konusu tecavüzler... Kız da bu sayede biraz soluk alıyor. Ancak annenin tekrar barışması sonucunda kız çocuğu da babaya dönmek zorunda kalıyor! Yani tecavüz-cisline... Arada yine çok aşına olduğumuz bir sürü saçmalığa tanık oluyoruz. Kızın tecavüze uğradığına dair rapor vermeyen doktor da orada, şikayetini geri alan anne de, baba müsvedesinin havada uçusan palavra cümleleri ve elbette havsalaya sığmayan mahkeme kararları da...

CHP Mersin Milletvekili **Alpay Antmen**'in bu konuyu gündeme taşınması, Meclis'in hali düşünüldüğünde, bu genç insanın yaşadıkları külliyen hafifletilecek mi? Doğrusu emin değilim. Yine de önemli bir adım olduğu su götürmez.

Antmen'in sorduğu sorular arasında şu hususun çok önemli olduğuna inanıyorum:

'2002 ile 2018 yılları arasında çocuğa cinsel istismarda bulunduğu tespit edilen kaç kişi ceza almıştır? Yine aynı tarihler arasında konuyla ilgili kaç dava görülmüştür? Yine aynı tarihler arasında, yıllar sırasıyla belirtilecek üzere kaç çocuğun istismar edildiği tespit edilmiştir?'

Bu sorulara verilecek cevaplar, ülkemizin verdiği kırmızı alarmı netleştirmek için çok önemli. Ancak bunun hesabını verecek bir mekanizma, bir muhatap, bir vicdan var mı sorusu da bir o kadar cevaba muhtaç...

Geçtiğimiz günlerde Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı tarafından bir çalıştay düzenlendi. Bu, ülkemizde kadına yönelik şiddetle mücadelenin temeli sayılabilecek 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi Davir Kanun konusunda bir çalıştaydı. Kadir Has Üniversitesi'nde yapılan toplantıya Türkiye'nin birçok kentinden 50 kadın avukat ve kadın örgütü temsilcisi katıldı, deneyimlerini paylaştı.

Mor Çatı kurucularından avukat Canan Arın'ın açılış konuşmasında söyledikleri ise hemen hepimizi ilgilendiriyordu: 'Mevcut haklarımıza geliştirmek amacıyla çaba gösterirken, mevcut haklarımızı korumak için elimizden geleni yapmak durumuna geldik'. Türkiye'deki kadın haklarının olduğu noktaya gerçekten budur... Ne hazin.

Arın, her zamankinden daha kuvvetli, daha dirençli mücadele etmekte zorunda olduğumuzu ifade ederken Mor Çatı gönüllüsü avukat Hülya Gülbahar ise kadına yönelik şiddetin önlenmesinin bir devlet politikası olduğunu söyledi ve ekledi:

'Bilemiş Milletler Bildirgeleri bunu zorunlu kılıyor, İstanbul Sözleşmesi bunu zorunlu kılıyor. Bir devletin kadına yönelik şiddeti önlemek gibi bir niyeti varsa 6284 ya da ismi ne olursa olsun, böyle bir kanun çıkarma ve uygulama görevi vardır. Böyle bir kanun olmaksızın devlet kadına karşı şiddetle mücadele etme görevinde sıfır anlamına gelir.'

Sağır kulaklar için önemli cümleler... Kısacası, Türkiye bütün bu sözleşmelere imza atmış bir ülkeken, neden 14 yaşındaki çocukları bile koruyamaz haldeyiz?